

C A R M E N M O L A

K L A N

≡ KNIHA ZLIN

Klan

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

Carmen Mola
Klan – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

K L $\mathcal{O}$ N

C A R M E N M O L A

K L A N

Přeložila Jana Zatloukalová

≡ KNIHA ZLIN

PRVNÍ ČÁST

Zabíjel jsem zbytečně.

Nikdo by neměl být jako já.

KAMPATIMAR SHANKARIYA

(Indie)

sadistický sériový vrah

mající na svědomí více než

sedmdesát obětí v letech 1977

až 1978

Libérie, 2003

Oba chlapci udávají krok asi deseti nebo dvanáctičlennému průvodu. Jeden z nich – ten s ryšavou kšticí prosvětlenou nazlátlými pramínky – má na sobě bílé svatební šaty, které kdysi dávno, možná před lety, patřily nějaké nevěstě, ale teď jsou celé špinavé a umazané zaschlými stříkanci od krve, ten druhý si oblékl kabát jakési uniformy, která nepochybně náležela nějakému generálovi, nebo je to možná jen karnevalový převlek kohosi, kdo chtěl vypadat jako vysoká šarže s hrudí ozdobenou metály, vyznamenáními, nejrůznějšími prýmky a zlatě obšitými výložkami na ramenou. Nejpozoruhodnější na jeho zevnějšku je ovšem náhrdelník, který mu visí okolo krku a vypadá, jako by se skládal z nějakého zvláštního druhu korálků: z lidských uší navlečených na obyčejném provázku. Z jednoho z nich, je to jeho poslední trofej, ještě kape krev přímo na klopý kabátu.

Ostatní rytmicky pochodují za nimi, takřka vojenským krokem, kterým by dozajista maširovali, kdyby byli skutečnými vojáky, jimž se podobají, a přestože ani jeden z nich nedovrší čtrnácti let a všichni jsou to ještě děti, nesou kulometry, které je velikostí přesahují. Povykují, zpívají a každou chvíli některý z nich za všeobecného veselí vypálí naslepo do vzduchu, přičemž se jejich smích mění v bujný chechot. Je to přece jen hra, hra na válku, při níž dneska zabíjejí a zítra možná zabijí je. Nezáleží na tom, co z toho se stane, ve válce se děje obojí. Když je všem jedno, jestli umřeš, všechno je dovoleno.

Ridič džípu, který měl to štěstí, že je zahlédl dřív, než se k němu přiblížili, zastavil na udusané hlíně v nejširším místě nezpevněné cesty. Předpokládal, že ho procesí mine bez povšimnutí, ale pro každý případ má po ruce samopal, který nikdy neodkládá, to kdyby něco, je to tradiční UZI izraelské výroby. Teď ho odjistil.

Všichni tu mají ze Sipeeniho respekt, Sipeeni v jorubštině znamená „Španěl“, je to jeho přezdívka, kterou ho začali oslovovat už před lety, když přijel do Afriky poprvé. Jen se mu nedaří nemít strach při pohledu na tyhle děti, opilé krví a dost možná i něčím jiným, domácí kořalkou třeba nebo jakoukoliv jinou drogou, kterou je sjíždějí chlapi, co z nich udělali vojáky. Skoro se mu zazdalo, že náhrdelník z uší bělochů vůdci sluší.

Z místa, kde zrovna Sipeeni zastavil, mu ve výhledu do osady, sestávající odhadem z patnácti až dvaceti chatrčí, brání nedaleký pahorek. Daří se mu zahlédnout pouze sloupce dýmu stoupající vzhůru k nebi. Napočítá jich šest. Slabý vánek nestačí na to, aby je rozfoukal, ačkoliv přece jen přinesl až k němu závan kouře i pach benzínu, který použili na založení ohně. Spolu s tím ucítí ještě něco, což vzápětí spolehlivě poznává: je to zápach škvařícího se masa.

Když chlapci procházejí kolem, nastává nevidaný okamžik klidu. Příroda, hory náležející k hrabství Nimba i zbídačená kakaová plantáž zničehonic ztichnou, jako by taky měly strach z té hordy vyšinutých děcek. Ticho trvá pouze do okamžiku, kdy se z vesnice ozve křik: zoufalý nářek nějaké ženy. Tak srdceryvný ryk, jaký k Sipeenimu doléhá, může způsobit jen nepředstavitelná bolest. Tato liberijská válka, už druhá v pořadí místních občanských válek, v krutosti předčí i tu nejbujnější fantazii, dokonce i jeho nejsmělejší představy, a to už v Africe žije tolik let. Dobře ví, že to všechno brzy skončí, ale boje doznívající v nelidském řevu a bédování jsou ještě horší než na začátku.

Položí samopal na sedadlo spolujezdce a znovu nastartuje. Auto drkotá po výmolech na cestě z rudé hlíny, a přestože má tlumiče, hází to s ním sem a tam. Za zatáčkou se mu otvírá pohled na scenerii, kterou víceméně očekával: chatrče v plamenech a slaměné střechy plápolající jako pochodně, které zběsile stravují samy sebe. Typická obydlí této oblasti, nízká se stěnami z nepálených cihel. Vedle nich se kupí hromady mrtvol, desítky mužských i ženských těl, končetiny usekané, znetvořené obličejy splývající

jeden do druhého, jak oheň postupně spaluje kůži a tuk, až z nich zbývá jen hrouda beztvaré hmoty, v níž lze tu a tam postřehnout ruku, oční důlky, zuby. Nijak to s ním neotřese, už si zvykl na život uprostřed podobných hrůz. Takhle se tu vesnice vypalují normálně. Tudiž tato osada, jež se dostala do hledáčku armády generála Roberta Gaynora, kterému nikdo neřekne jinak než White Eye, není žádnou výjimkou.

Když vystupuje z auta, znovu zaslechne křik té ženy. A teď už ji dokonce i spatří vedle rozvalin zvolna dohořívající chatrče, je mladá, určitě jí není víc než dvacet, štíhlá a možná ještě nedávno – před pár hodinami – byla i přitažlivá. Kluk se žlutými brýlemi proti slunci a s tváří pomalovanou rudou hlinkou jí nožem přibil ruku k dřevěnému prknu. Španěl neví, zda žena řve bolestí, kterou jí způsobují její vlastní pokusy vytáhnout nůž ven – sebemenší pohyb čepele v probodnuté dlani jí ránu jen dál rozdírá –, nebo kvůli tomu, co vidí kolem sebe.

Před ní stojí voják v černých slipech a rudých botách. Podle stavby jeho šlachovitého a potetovaného těla by mu odhadoval tak osmnáct let. Přesto je na něm cosi dětského, ať už jsou to motýlí křídla, která má na zádech a která jsou na něj příliš tičtěrná – připomínají karnevalovou masku na oslavě holčičích narozenin –, nebo způsob, jakým drží za kotník jakési mimi-no – o němž se dá předpokládat, že jde o dítě oné ženy – a točí s ním jako se smotaným ručníkem, aby nabral obrátky a získal náležitou sílu do závěrečného vrhu, přičemž se nezřízeně chechtá a naznačuje, že dítětem mrští o torzo zdi rozbořené chatrče.

Sipeeni se od nechutného představení raději drží dál; voják s motýlími křídly má světlou pleť, nejspíš nějaký mulat, dlouhé vlasy mu splývají po zádech a třepetají se kolem hlavy, když se roztočí kolem dokola jako káča. Nemluvně, které stále drží za nohu, divoce létá v kruzích okolo něj, žena kvílí jako zvíře a pak si rozřízne dlaň, aby se zbavila zabodnutého nože, ale k ničemu to není. Voják právě pouští dítě, které vlivem odstředivé síly prudce

vylétne proti zdi, se šíleným zvukem praskajících kostí se o ni roztrhne a zcela bez života přistane v prachu na zemi.

Žena už nestihne ani vykřiknout, jelikož výrostek se slunečními brýlemi vytrhl nůž zapíchnutý do dřeva, skočil jí na záda a podřízl jí hrdlo. Když se celá zakrvácená kácí k zemi, Sipeeni v jejích očích zahlédne nepopsatelnou hrůzu, přičemž se posledním obrazem jejího pozemského bytí, který si odnáší na onen svět, stává kaluž krve a mozek jejího dítěte zvolna stékající po zdi.

Kdo by v této válce očekával něco jako soucit nebo slitování? Skutečnost předčí i tu nejhorší noční můru, ale on už mezi těmito zrůdami umí chodit. Voják s motýlími křídly, ten mulat, popadne mrtvolku dítěte, přesným řezem a jistou rukou jí otevře záda, zanoří dovnitř pěst a vzápětí vytahuje malé srdce – je nadmíru zručný, takže mu to netrvá ani půl minuty –, pozvedne ho k ústům, zuby z něj kus odtrhne a žvýká, zatímco mu po bradě stéká pramínek krve. Kluk se slunečními brýlemi to zkouší napodobit se zavražděnou ženou, jenže nemá potřebnou zručnost svého partáka a nedaří se mu vytrhnout srdce z těla, z něhož se vyříne pouze spousta krve a vyhřežne nestvůrná hrouda neidentifikovatelných vnitřností.

Sipeeni a mulat se v jeden okamžik střetnou očima, jako by spolu sdíleli pousmání nad dětskou nemotorností chlapce. Mulat se na Sipeeniho usměje a natáhne k němu ruku, jako by mu nabízel kus své kořisti. Sipeeni ví, že pro zdejší obyvatele je kanibalismus způsobem, jak získat moc a stát se neporazitelnými. Není to poprvé, co vidí nějakého vojáka pozřít srdce, mozek či varlata mrtvého nepřítele. Ačkoliv není možné dávat najevo jakýkoliv náznak lidskosti či soucitu, neboť by to bylo automaticky považováno za zbabělost, tentokrát ho celá věc zasáhne mnohem víc. Sklopí oči k zemi a vykročí k další chatrči, jedné z těch, co zůstaly stát a na niž vyvěsili dvě vlajky: liberijskou – která je stejná jako vlajka USA, až na to, že je na ní pouze jedna hvězda – a druhou černou, kterou si oblíbil generál Gaynor, jako by se považoval za suchozemského piráta bez lodi.

Před chýší nikdo nehlídá, jelikož žádný z nepřátel nepřežil. Uvnitř stojí generál, před sebou mapu přitlučenou na zdi, a nad čímsi bádá. Je to muž černé pleti, asi čtyřicátník, silný, s vyholenou hlavou. Je do půl těla nahý, na sobě má jen vojenské maskáče. Přes hrud se mu táhne jizva. V jednom oku má pouze bělmo a to je důvod, proč se mu říká White Eye.

„Už na tebe čekám, Sipeeni.“

„Není jednoduchý se tady u vás odněkud někam dostat. Co chceš?“

„Došla nám munice a taky potřebuju víc zbraní.“ Ukáže na mapu hrající všemi barvami, to jak je přeplněná všelijakými značkami a lístečky s poznámkami. „Musím se dostat až k hranici...“

„Zapomeň na hranici, na munici i na zbraně, protože jediný, co končí, je tahle válka. Amerikáni a Spojené národy se připravují na zásah v Monrovií.“

„Sipeeni, musíš mi ty zbraně sehnat. S nima se mi podaří přejít hranici dřív, než se stane to, co říkáš.“

„Obchodovat se zbraněma už není výhodný. Tak proč bych měl riskovat?“

Generál White Eye by mu rád odporoval, ale je si vědom toho, že Španěl má pravdu a jemu nezbyvá nic jiného než se smířit s prozatím nejistou budoucností.

„Co bude po válce?“

„Odveta.“

Sipeeni nedokázal potlačit jistou dávku sarkasmu, s níž pronesl toto slovo. Vzápětí se to však snaží napravit, neboť s generálem White Eyem spolupracuje už dlouhé roky. Překvapuje ho, že ve svém nitru nachází něco, co se podobá náklonnosti.

„Zapomeň na to, White Eyi, zapomeň na tuhle válku a zachraň to, co máš. Opusť přední řady, vrať se do své vesnice a začni znova žít normální život.“

„A co budeš po válce dělat ty?“

Bílý zákal pravého oka už Gaynorovi nepropůjčuje neohrožený vzhled a nyní se v něm odráží spíš poráženecká bezmoc a opuštění.

„Co bude s Klanem?“

Sipeeni si je dobře vědom, že ho teď Gaynor žádá o pomoc, ale marně, on už mu nepomůže. Nadešel okamžik, kdy je potřeba obrátit list a nechat za sebou všechny, co už mu nemohou být užiteční. Beze slova se usměje. Nebude mu vyprávět, jak se Klan proměnil a co se z něj během posledních let stalo, jak se rozrostl a změnil v entitu tak nedozírnou, že ho není možné nijak porazit, rozdrtit nebo zrušit. White Eye nemá ani ponětí o tom, co bude Klan dělat v budoucnu, stejně jako nemá ani potuchy o tom, kdo je ve skutečnosti muž, který stojí vedle něj, ten, od něhož celé roky kupoval zbraně. Z někdejšího Španěla, který, když to všechno začalo, se ve své zemi topil v problémech a šla po něm policie, už toho moc nezbyvá. Dokázal však překonat veškerá tehdejší úskalí a vyšel z nich ještě silnější. Ale nic z toho generál White Eye netuší. Co je Klan a kdo je Sipeeni? Tak na to mu nikdy nikdo neodpoví.

Místo planých diskuzí Gaynor vyjde z obydlí, aby se rozhlédl po okolí, kde dohořívají trosky bývalé osady, možná poslední, kterou vypálil a srovnal se zemí.

„Nemůžu opustit svoje chlapy.“

„Chlapy? Já viděl jen děti. Vraždící děti.“

„Jsou to vojáci.“

Tentokrát Sipeeni generála neopravuje. Však nejednou sám viděl, jak po dobytí vesnic nutí sotva odrostlé kluky, aby zabíjeli své otce a znásilňovali matky, aby už nikdy nemohli klidně spát a nechtěli zůstat sami, jen se svými výčitkami svědomí, a aby se od té chvíle spoléhali už jen na podporu vojenské skupiny, která zmasakrovala jejich rodnou vísku, protože už jim nic jiného nezbyvá. Viděl, jak jim do čerstvých ran na hlavě sypou kokain a oni sami pak pod vlivem drogy žádají o to, aby jim byla svěřena zbraň. Aby všechno kolem sebe vypálili, vyplnili a srovnali se zemí. White Eye jim říká vojáci, ale jsou to regulérní krvežíznivé bestie. Udělali je z nich.

Když pohlédne na Gaynora, obklopeného kouřem a mrtvolným pachem, jeho brutalita na něj nijak nepůsobí, nenechává se

oklamat jeho zevnějškem a vidí v něm jen ubohého chlápka, co se bojí budoucnosti. Je stejně vyděšený jako všichni ostatní liberijští generálové, kteří se zapletli do této války. Přesně stejně jako generál Butt Naked neboli Holá řiť nebo kterýkoliv jiný z ostatních, co si říkají Bin Ládin, Prince nebo Washington. Co je asi tak může čekat poté, co se sami stali strůjci hrůzy, neskonaleho utrpení a zla? Ti takzvaní „spravedliví“ by snad mohli říct, že Sipeeni není o mnoho lepší než oni. Dodával těmhle chlapům zbraně, zbohatl na ruinách Libérie, ale on ví, že tento odsudek není nic víc než pouhé pokrytectví. Kdyby jim až pod nos nevozil pušky a střelné zbraně, zabíjeli by se i bez nich – noži, kameny a klidně i holýma rukama.

Voják s motýlími křídly na něj upřeně zírá. Ústa i hrud' má celé rudé, pocintané krví ze srdce toho nebohého dítěte, usmívá se, míří na něj prstem a naznačuje výstřely.

„Kdo to je?“

„Jeden dobrej voják, říkáme mu Funfun.“

Sipeeni ví, co to v jorubštině znamená. Běloch. White Eye ho považuje za jednoho z nejlepších vojáků, které má, což v jeho pojetí znamená, že chlápek nemá žádné zábrany a je schopen všeho.

„Je se mnou od devadesátýho. Bylo mu sotva pět, když jsme ho odvezli z Bopolu, z té díry, kde žil.“

Španěl na sobě samozřejmě nedává nic znát, ale jméno té osady jím otřese. Teď už mu je jasné, proč s ním tak zamávalo, když toho mladíka viděl, jak požírá srdce novorozeněte. Od onoho dne, kdy se stal generál White Eye jeho nejvýznamnějším odběratelem, uplynulo už třináct let. Věděl, že jeho tehdejší prioritou bylo zničit osadu Bopolu, kterou tenkrát držel generál Washington. Sipeeni zajistil všechno potřebné vybavení, aby to White Eye mohl udělat. Vůbec ho nevzrušovalo, že v té vesnici tehdy žila i jeho milenka se synem, kterého s ním počala, s malým mulatem, jemuž dali jméno Marvin. Generál White Eye se neplete: tenkrát mu bylo pět let. Sipeeni si myslel, že nikdo nepřežil, ale nyní mu dochází, že se pleťte on. V pohledu toho vojáka se odrážejí záblesky nájezdnických

choutek, které mu připomínají jeho samotného. Má jeho oči, jeho nespoutanost, rozhodnost i tah na bránu a k tomu nezanedbatelnou špetku pošetilsti. Tahle zrudá je jeho vlastní syn.

KAPITOLA 1

Ve studeném a neútluném apartmánu prázdninového rezortu Mar Tirreno není nic k jídlu, v kuchyni zbývají jen prázdné plechovky od konzerv. Zárate ztěžka dopadne na pohovku. Ve vzduchu prozářeném paprsky odpoledního slunce víří jemné částičky prachu a zvolna usedají na okolní nábytek, který je přehlídkou toho nejlevnějšího, co se dá sehnat v Ikee. Měl by si zajít něco koupit, jenže tady, v rekreační oblasti, kde to v létě tepe rušným životem, je teď mrtvo a všude mají zavřeno. Musel by dojít až do vesnice, ale raději se odtud nehne. Pocit, že má na dosah ruky přesně to, co už tak dlouho hledá, mu brání, aby zklidnil nervy i zrychlený dech. Ještě mu zbývá půl láhve nekvalitní whisky, co si koupil na benzínce, tu první polovinu vypil včera v noci, byla to jediná možnost, jak si aspoň na chvíli vyhnat z hlavy scénu, která se odehrála v Suertes Viejas. Jako by měl v hlavě zaseklou promítačku, jakmile zavřel oči, objevil se mu před nimi soudce Beltrán a zas a znova mu umíral v náruči. „Kdo zabil mého otce? Kdo stojí za případem Miramar?“ křičel na něj stále dokola. „Klan,“ chropěl soudce v posledním tažení.

„Co je to Klan?“

Ta otázka dodnes visí ve vzduchu.

Po odjezdu ze Suertes Viejas se vypravil za Eduardem Vallésem, bývalým policistou z komisařství ve Vallecas, toho času již v důchodu, s nímž se kdysi setkala Reyes. Ale ten mu jen zopakoval to, co mu předtím řekla ona: Eugenio Zárate, jeho otec, byl špičkovým důstojníkem a nejlepším policistou tamějšího útvaru, v němž působili i Gálvez, Rentero, Asensio a Santos. Vallés pojal podezření, že Eugenio ve zmíněném útvaru odhalil korupci, a ačkoliv mu nic z toho nedovolili vyšetřovat, dodnes je přesvědčen, že Zárateova otce zabili jeho

vlastní kolegové. Případ Miramar, jak ono vyšetřování pojmenovali, byl nicméně postoupen na vnitra a skončil v archivu. Ani jedna z verzí, které dosud Zárate o smrti svého otce slyšel (že se tak stalo při zátahu proti vykradačům obchodů nebo že ho trefila zbloudilá kulka při přestřelce s drogovými dealery), se nezakládala na pravdě. Od Vallése se mu podařilo získat jméno příslušného úředníka z vnitra, který spis uzavřel: Antonio Vicioso. Setkat se s ním ho stálo celkem dost námahy. Aby zjistil, kde ho má hledat, musel nejprve kontaktovat Coštu, svého bývalého kolegu z komisařství v Carabanchelu. Nechtěl, aby se kdokoliv z OAP dozvěděl o jeho záměrech, nikdo by ho v tom totiž nepodpořil, a Elena už vůbec ne. A co se dá říct o Renterovi? Je si jistý, že by si komisař dokázal vymyslet cokoliv (včetně toho, že soudce Beltrána zabil sám Zárate) jen proto, aby mu svázal ruce i nohy. Aby zabránil tomu, že pravda vyjde najevo.

Vicioso ho vlídně přijal ve svém skromném obydlí na široké třídě Comandante Fortea, nabídl mu kávu a začal vyprávět o nesnadném vyšetřování toho případu. Žádné zamlčování nebo tajnůstkářství, Vicioso z té záležitosti přímo před ním a hezky popořádku strhával jeden závoj za druhým, neboť si přál vyrovnat účty s minulostí. „Občas se přihodí, že jeden ví, co se stalo, ale nenajde způsob, jak to dokázat.“ A přesně takhle to bylo i s případem Miramar: chyběly důkazy a z těch nemnoha svědků, kteří byli ochotni vypovídat, se nakonec všichni vypařili. A tak mu nezbylo nic jiného než spis založit do archivu.

„Někteří z členů útvaru Vallecas z roku 1991 dnes figurují mezi nejvyššími představiteli policie. Gálvez, Rentero...”

„Jestli máš strach, tak ho neměj. Nikdo se nedozví, že jsem tu byl.“

„Mám rakovinu tlustého střeva v terminálním stádiu. Takže se jen tak z něčeho nepodělám. A z policie už ani náhodou.“

„Proč zabili mého otce?“

Vicioso se odmlčel a chvíli pátral v paměti, jako kdyby potmě šátral ve skříni. Na rtech se mu zavlínil sotva znatelný úsměv a pak řekl: „Robert Gaynor.“

„Kdo to je?“

„Jediný, co vím, je to, co bylo sděleno soudci Beltránovi, což je chlápek, kterej tvýho otce infiltroval do útvaru ve Vallecas, a sice, že ten útvar kryl nelegální obchod se zbraněma. Předpokládám, že pocházely z nějaký fabriky na severu a z Madridu je pak odesílali do Afriky. Do Libérie. Tenkrát tam zuřila občanská válka a Robert Gaynor byl jeden z partyzánskejch generálů. Na to jméno jsem narazil mnohem později, když v roce 2003 zasáhly Spojené národy a přitom vyšlo najevo, že Gaynorovi vojáci mají flinty španělský výroby. Snažil jsem se ho najít, ale Libérie tenkrát byla jeden velkej chaos. Měl jsem za to, že je mrtvej, až donedávna, kdy se před několika lety, krátce předtím, než jsem šel do důchodu, jeho jméno najednou objevilo v systému, což znamená, že překročil španělskou hranici. Dokonce jsem ho jel navštívit, ale odmítl se mnou mluvit.“

„Kde bydlí?“

A tak ho Viciosova odpověď zavedla do provincie Almería, do místa San Juan de los Terreros, do prázdninového letoviska Mar Tirreno s opuštěnými apartmány.

Když se Vicioso svého času s Gaynorem setkal, generál zrovna začal pracovat ve sklenicích nacházejících se v nedalekém okolí. A právě tam se teď vydal Zárate. Přestože Gaynora nikdo neznal pravým jménem, podle charakteristického znaku – bělma přes celé pravé oko – mu nedalo moc práce se na něj doptat. Nějací námezdní dělníci mu řekli, kde ho najde.

Sešel se s ním, když mu končila směna, generál si právě labužnicky vychutnával cigaretu, kterou si předtím sám ubalil. Ostatní pracovníci odcházeli, aniž by se na něj podívali či ho alespoň náznakem pozdravili: možná znali jeho minulost a radši se od něj drželi co nejdál, jako by se vyhýbali nakažlivé

nemoci. Zárate o válce v Libérii pár věcí četl. Figura generála Roberta Gaynora, řečeného White Eye, v těch poblouzněných reportech plných extrémního násilí vynikala, připisovali mu mnohé z těch nejhorších činů: masakry, kanibalismus, mučení dětí s cílem dosáhnout toho, že se z nich stanou vrazi. Představil se mu jako policista a rozhodl se, že se nebude snažit získat jeho sympatie, tudíž mu sdělil, že ví, kdo je a čeho všeho se dopustil, a že pokud nebude spolupracovat, předvede ho na stanici.

„Už nejsem tím, za koho mě máte,“ odtušil Gaynor znavným hlasem s těžkým liberijským přízvukem.

Vyfoukl oblak kouře a pohledem bloudil po vyprahlé krajině obklopující skleníky. Bylo mu něco přes šedesát a vypadalo to, že nemá moc co ztratit.

„Myslíš si, že tě po zbytek tvýho života nedokážu pořádně srát?“

„Může to snad bejt ještě horší?“

„Tak si rozmysli, co je pro tebe lepší. Můžu ti pomoci zařídit papíry a najít ti lepší práci, při který se ve svém věku nebudeš muset takhle dřít...“

„A proč bys mi asi prokazoval tuhle laskavost?“

„Protože ty mi hezky řekneš, kdo ti posílal zbraně do Libérie. Slyšel jsi něco o Klanu?“

Gaynor se jedním skokem vymrštil a pospíchal pryč, vláčeje za sebou pravou nohu. Zárate ho vmžiku dostihl a všiml si, že by ho snadno přemohl, stačilo by cvrknout prstem. Z divokého zvířete, kterým generál býval za války, nezbývalo vůbec nic. Několik opozdivších se dělníků se na ně zadívalo.

„Jak mám vědět, že ti můžu věřit?“

„To vědět nemůžeš,“ opáčil Zárate, „ale nemáš jinou možnost. Chceš, abych si promluvil s tvým šéfem? Chceš, abych mu vyprávěl o tom, co jsi dělal v Libérii?“

Gaynor si dal s odpovědí načas. Obezřetně se rozhlédl kolem, oko zastřené bělmem vypadalo strašidelně, jako by

patřilo staré čarodějnici, evidentně se bál, že by je někdo mohl poslouchat.

„Šlo čistě jenom o obchod a já potřeboval zbraně. Byl jsi někdy ve válce? Co o tom ty můžeš vědět?! Čumíš na mě, jako bych byl zrůda, ale abys přežil v takový válce, jaká byla v Libérii, nemůžeš mít ani špetku soucitu. Tam se nebojovalo o nějaký zisky, ale jen o holý přežití. Je to snad nějaký hřích? Udělat cokoliv pro to, abys zůstal naživu? Protože já to tak dělал. Se zbraněma od Klanu, a kdybych je neměl, dělал bych to stejně holýma rukama.“

„S kým jsi byl v kontaktu tady ve Španělsku? S Renterem, s Gálvezem...?“ Zárate na něj vyštěkl jména, ale Gaynor nereagoval. „Věděl jsi, že to jsou policajti?“

„Můj kontakt že byl policajt? To se teda pleteš. Víím, že jednou, to bylo na začátku, měl problémy s nějakým bengem v Madridu. Kvůli tomu šlo málem všechno do kopru, ale on to vyřešil. Rozumíš, ne?“

Zárate se přinutil spolknout narůstající vztek, když se na něj Gaynor pobaveně zazubil. Evidentně dosud rád vzpomíná na všechny ty ukrutnosti, jichž se účastnil, asi jako dítě, které se raduje při vzpomínce na nedávno spáchané uličnictví. A jedna z těch ukrutných věcí, která se taky stala kvůli němu, byla smrt Zárateova otce. Ale prozatím se ještě dokázal ovládat.

„Kdo byl ten kontakt?“

„Sipeeni. To v jorubštině znamená ‚Španěl‘. Nevím, jak se doopravdy jmenoval, říkalo se o něm, že pracoval pro španělskou ambasádu v Libérii, já ho tam sice poznal, ale nejspíš to nebude pravda. Stejně jako to, že zahynul ve válce. Sipeeni neumřel. Dozajista dřepí v nějakém fešáckém sídle v Monrovi a užívá si všechny ty prachy, co na nás vyřežoval...“

„Musím se s tím Sipeenim setkat. Potřebuju vědět, jak se jmenuje a kde bydlí.“

„Pokud tomu dobře rozumím, tak mi zařídíš, cos mi slíbil? Papíry, dobrou práci...“

„Jo, máš to mít.“

„Dej mi čas do večera. Zavolám do Monrovie, ještě mi tam zůstalo pár kámošů. Pak si tě najdu... až teda pro mě budeš mít ty papíry...“

„Jak mám vědět, že ti můžu věřit?“

„To vědět nemůžeš, ale jinou možnost nemáš,“ zopakoval Gaynor posměšně nedávný Zárateův výrok.

Zárate má stále v živé paměti Gaynorův úsměv, kterým ho obdařil na rozloučenou poté, co mu dal adresu apartmánu v Mar Tirreno. Jeho vybledlé neduživé oko a opovržení, které on sám musel spolknout, když ho viděl odcházet. I tak mu připadá, že je Gaynorovi jedno, jak se k němu ostatní chovají. Určitě za ním ale dorazí večer, jak slíbil. Zatím si zkouší v hlavě sesumírovat to nejdůležitější o smrti svého otce: v roce 1991 nebyli Rentero, Gálvez, a dokonce ani Santos nic víc než obyčejní pochůzkáři. Na kariérním žebříčku zatím nepostoupili ani o píd. Zřejmě se nějak podíleli na ilegálním obchodování se zbraněmi, jenže si urvali moc velké sousto. Jeho otec jim na to přišel a ten Sipeeni, jak mu Gaynor sdělil, to vyřešil...

Eleny by do toho raději nezatahoval, ale kdo jiný než ona by mu mohl pomoci vyřídit papíry pro Gaynora. Teď už není nebezpečný, a navíc nikdo neví, kým býval ve své domovské zemi. Kromě toho tady není ničím jiným než pouhým migrantem, starým a bezvýznamným, na pokraji sil. Nikoho nemůže ohrozit, nikomu ublížit, ale když mu nedá slíbené papíry, nejspíš z něj taky nikdy nedostane to, co ví. Byl by raději, kdyby se jeho hovor s Elenou skutečnil mnohem později, až bude vše vyřešeno a jemu spadne ze srdce kámen, který ho tíží, brání mu myslet na cokoli jiného a způsobuje, že zatím není schopen dát sebemenší šanci lásce, nedokáže si představit žádnou budoucnost ani to, že by měl nějakou naději na osobní život po boku Eleny, což si vždycky přál. Jenže tenhle vztek ho pohlcuje celého a on se chová jako nějaký závislák, užírající se bez ustání tím, co se kdysi stalo, a přesto

to neustále do sebe nasává zpátky. S každým novým polknutím jeho zlost nabírá na síle, až mu nakonec, když uslyšel to jméno, Sipeeni, bouchly saze.

Když konečně vytočí Elenino číslo, připadá si jako pokrytec.

„Kde seš, Ángeli?“

„Pošlu ti souřadnice. Můžeš odjet z Madridu hned teď?“

„To je vážně nesmysl, že se pořád schováváš. Přijed' domů. Všechno mi povyprávíš a jsem si jistá, že najdeme nějaký vychodisko.“

„Kéž by to bylo tak snadný.“

Představuje si ji, jak sedí v kanceláři, bojuje sama se sebou a váhá, zda mu má vyhovět a udělat to, co po ní chce, nebo být dál neústupná, vyžadovat jeho návrat a přinejmenším vysvětlení toho všeho, co se děje.

„Miluju tě,“ řekne mu.

„Já tebe taky, Eleno. Byli jsme hloupí, nezdá se ti? Zbytečně jsme ztráceli čas, utápěli se ve sračkách a... nevím, jestli teď už není příliš pozdě. Myslím, že už nemůžu vést normální život.“

Ačkoliv se snaží, aby nic nepoznal, Zárate si stejně všimne, že pláče.

„Co ti řekl Beltrán?“

„To ti nemůžu po telefonu říct. Není to bezpečný.“

„Tak mi pověz, kam mám přijet.“

Dál už není potřeba nic říkat. Zárate zavěsil a o chvílku později jí na whatsappu přistane jeho současná poloha. Teď už zbývá jen počkat, až Elena přijede. Pokud vyrazí hned, bude jí to trvat necelých pět hodin.

Teplá sprcha ho vrátí zpátky do pohody a pomůže vyjasnit myšlenky. Každou chvíli se tu může objevit Gaynor a on ho bude muset přesvědčit, aby počkal, až přijede Elena a slíbí, že mu sežene papíry. Hlavně potřebuje, aby mu tenhle Afričan dal adresu Sipeeniho nebo mu nějak zprostředkoval

možnost, jak se k němu dostat. Zrovna se utírá, když zvenku, z domovní chodby uslyší kroky. Tohle nemůže být Gaynor, ten kulhá, moc dobře si pamatuje, jak za sebou tahá pravou nohu, a tyhle kroky kráčejí sebevědomě, bez jakéhokoliv zaváhání. Vzápětí kdosi s rámusem vpadne dovnitř. Zárate se dlouho nerozmýšlí a rozhodne se okamžitě jednat, do koupelny si s sebou nevzal zbraň. Na zamlžené zrcadlo napíše vzkaz pro Eleny: *Klan*.

Dveře se prudkým kopnutím rozlétnou a jejich chatrná konstrukce se rozpadne. Tak jak je – nahý a neozbrojený – nemá moc možností se bránit. Před ním stojí ženská ostříhaná dohola, na lebce vytetovaného orla s roztaženými křídly. Na sobě má maskáčové kalhoty a upnutou zelenou košili, pod níž se jí rýsují pořádné svaly. V pravé ruce svírá pistoli s tlumičem.

„Čekáš tu na Gaynora? Tak ten bohužel nepřijde, už to má za sebou. Ať odpočívá v pokoji, White Eye. Myslím, že nikomu fakt chybět nebude.“

Ledově modré oči, lehký přízvuk, snad z bývalé Jugoslávie. Není jí víc než třicet. Přes to všechno i navzdory tomu, že nemá žádnou šanci, se na ni vrhá, ale ženská je připravená a je rychlá, bleskově ho odkopne, zasáhne ho do žaludku a následuje pořádná rána pěstí do nosu.

„Nenuť mě, abych...“

Zárate se zapotácí, chytne se sprchového závěsu, aby se udržel na nohou, ale svou vahou ho strhne. Nachází se v překérní situaci, myšlenky se mu zrychleně honí hlavou a nakonec vyvozuje, že kdyby ho ta zabijácká mrcha chtěla zamordovat, udělala by to hned. Přesto zatím nevystřelila, proto se rozhodne znovu pokoušet osud. S pomocí závěsu hrozící pád nakonec vybalancuje, závěs strhne na zem a tryskem vyráží vpřed. Bez oblečení sice nemá moc šancí utéct, ale přinejmenším stihne proběhnout dveřmi. Sbíhá dolů, schody bere po dvou i po třech, musí se dostat do auta a třeba se mu podaří ujet...

Žene se tak rychle, jak jen dovede, řítí se po silnici vedoucí kolem budovy ve tvaru včelího úlu. Auto nechal zaparkované poblíž, už ho vidí, když vtom pocítí, jako by ho něco kouslo do zad a následně ho to začíná pálit zevnitř. Bolestí se mu rozklepou nohy, klopýtne a pár metrů od auta upadne na zem. Je idiot! Myslel si, že ho ta ženská nechce zabít. Rána po výstřelu jen hoří, ochromuje celý nervový systém, zrak se mu rozmazává a před očima se zatmívá, jako by se nořil do hluboké studny, ale těsně předtím, než ztratí vědomí, si ještě stihne obdivně všimnout dokonale vykreslených orlích křídel na vyholené lebce té ženy.

KAPITOLA 2

Přijela pozdě. Po Záratem v apartmánu zbylo jen oblečení, skvrna od krve, o níž nepochybovala, že je jeho, a tajemný vzkaz na zamženém zrcadle.

„Nenechám tě umřít, Ángeli,“ mumlá si polohlasem a její slova se ztrácejí v chladné prosincové noci, která se snesla na zpustlou krajinu kolem liduprázdného prázdninového rezortu. V kuželech světla, jež vrhá těch nemnoho pouličních lamp, jsou vidět opuštěná zákoutí a cesty, které nikam nevedou.

Srdce jí zběsile pumpuje krev do žil, divže neprasknou jako přetlakované potrubí. Spánky jí tepou s krutou pravidelností, připadá si jako sebevražedkyně, která se vrhla střemhlav dolů z prudkého srázu a v posledním zlomku vteřiny hledí v ústřety neodvratné záhubě. Zatočí se jí hlava, popojde na terasu a chytí se zábradlí. Slovo, které Zárate v koupelně napsal na orosené zrcadlo, *Klan*, už zmizelo, chlad noci ho vymazal. Co to znamená, ten Klan? Na mysl jí znovu přišel Manuelin hlas, záludně znějící ze sluchátka, a čím víc na ten hovor vzpomínala, tím víc jí ten její bezelstný smích připadal jako výsměch.

„Čekala jsem, že přijedeš,“ řekla jí.

„Kde je Zárate?“

„Je v pořádku. A bude i dál, pokud uděláš, co ti řeknu.“

Ani trochu se nesnažila předstírat, že to není ona. Je si tak jistá v kramflecích?

„Jak jsi věděla, že tady budu, Manuelo?“

„Vím toho hodně, ale to teď není důležité. Jediný, na čem záleží, je, že obě chceme, aby Ángel vyvázl živý, že jo?“

„Je u tebe?“

„Ne, já nevím, kde je Zárate, ale vím, co chtějí. Vlastně to ani není tak těžký. Musíš jenom promluvit s Renterem, předat

mu svou výpověď a zavřít OAP. Až bude útvar rozpuštěný, dáme znova řeč.“

Ozvěna přerušovaného tónu po ukončení hovoru, když Manuela zavěsí, jí táhne hlavou jako chraplavé skřehotání straky. „Nenechám tě umřít, Ángeli,“ šeptala před chvilkou. *Ale jak to chceš udělat, Eleno?* ozývá se posměšně její vnitřní hlas. Vráť se do apartmánu mezi těch několik kusů nekvalitního nábytku, doprostřed nepořádku, který tam zbyl zjevně po zápasu.

Mohla by zavolat kolegům na OAP, aby podrobně prozkoumali místo činu – stopy, DNA. Pokud to udělá, Zárate zemře.

Mohla by se vyptávat sousedů – existují-li vůbec nějakí, neboť to vypadá, že letoviště Mar Tirreno zeje prázdnotou – nebo lidí v nedaleké vesnici; možná někdo Ángelovi zkrřížil cestu, což by ji mohlo navést na stopu, co v San Juan de los Terreros vlastně pohledával. Pokud to udělá, Zárate zemře.

Možností je spousta, ale každá z nich znamená jediné: Zárateův konec. Kolik bolesti je schopna vůbec snést lidská bytost? Elena ví, že jen zázrakem přežila smrt svého syna Lucase. Dala se znovu dohromady, snažila se přesvědčit sama sebe, že má důvody bojovat dál, ale tahle nová Elena je tak křehká a pomíjivá jako kresbička v písku: sebemenší vánek či vlnka ji můžou nadobro smazat. A teď musí čelit i pomyšlení na to, že Ángel možná zemře, snad pouze proto, aby si uvědomila, jak moc ho potřebuje. Jedině on dokáže doopravdy udržet tu chatrnou konstrukci, na níž vystavěla svůj současný život.

Nemá smysl tady dál zůstat. Jestli má nějakou jistotu, tak jenom tu, že tady Zárateho nenajde. Vráť se k autu, ke své ladě, kterou si stále nechává jako kotvu, co ji spojuje s dávnou minulostí, s časem, kdy se domnívala, že by mohla být také šťastná. Najednou jí připadá směšné, že lpí na tak špatném autě, které je nepohodlné a natolik staré, že působí jako nějaká vykopávka z prehistorických časů. Rozjede se do hluboké

noci, hvězdy nad hlavou, a okolní krajina jí připadá hezčí než za denního světla, to proto, že tma milosrdně zastírá obrysy kruté všední reality. Jak mohla připustit, aby se Manuela stala členkou jejich týmu na OAP? Ačkoliv tušila, že mezi ní a Záratem se něco přihodilo, nechtěla to před ním říkat. Ani ne tak ze strachu z hádky jako ze strachu, že když tu myšlenku vysloví nahlas, zhmotní se a stane se skutečností, která je navždy rozdělí.

„Byli jsme hloupí, nezdá se ti? Zbytečně jsme ztráceli čas, utápěli se ve sračkách a... nevím, jestli teď už není příliš pozdě,“ řekl jí Zárate předtím, než jí poslal polohu, kde se nachází. Proč jí nikdy neřekl nic o Klanu? Elena předpokládá, že to nejspíš bude mít něco společného se smrtí jeho otce i s jeho potlačovanou zuřivostí, kterou si v sobě pěstuje už celé měsíce a která ho nakonec donutila napadnout soudce Beltrána a postavit se i samotnému Renterovi. A kdoví, možná ho právě tohle vehnalo i do náruče Manuely? Nesnáší tu tvář příčinlivé myšky, kterou si před nimi Buendíova asistentka pokaždé nasazuje, to, jak si pořád na nose popostrkuje brejličky, i ty její lokýnky nevinné holčičky.

Je už dávno po půlnoci, když vytočí patologovo číslo.

„Eleno? Už jsem v posteli...“

Ani se neomlouvá, jen mu položí jednu otázku, kterou se už hodnou chvíli užírá.

„Jak se vůbec dostala Manuela k nám na OAP, Buendío? Odkud vlastně přišla?“

„Stalo se něco?“

„Ne, ale už mi to několik dní vrtá hlavou a teď jsem si na to zrovna vzpomněla.“

„Měla skvělejší životopis a dobrý doporučení.“

„Od koho?“

„Od Rentera...“

Elena se na okamžik odmlčí. Vzpomíná, jestli někdy viděla Manuelu a Rentera spolu a jestli se ti dva vůbec znali, ale

není schopna si to vybavit. Co tím Rentero sledoval? Namočil se do toho snad taky? „Zažil jsem to na vlastní kůži, Eleno, vím, o čem mluvím,“ řekl jí, když se dotkli tématu smrti Eugenia Zárateho. „Viděl jsem, jak někteří, co se infiltrovali, špatně skončili, protože neodešli včas.“ Jak absurdní: pro Rentera by bylo jednodušší než pro kohokoliv jiného, aby OAP rozpustil. Pokud by stál za Manuelou on, proč by něco takového dával za úkol právě jí?

„Kde je Manuela teď?“

„Vzala si na pár dní dovolenou. Tak děje se něco?“

„Ne, nic, Buendío... Zítra si promluvíme.“

Temná silnice, ohraničená odrazkami patníků a svodidel, se táhne až za obzor. Občas kolem projede osamělý kamion, jinak nikde nikdo. Chtějí po ní nemožné: kdo je, aby rozložila OAP? Takovou moc nemá. Aniž by si to uvědomila, připustila, že její jedinou možností je ustoupit Manuelinu vydírání. Ale je to opravdové vydírání, nebo si s ní jen hrajou jako kočka s myší či s raněným ptákem? Proč po ní žádají něco, o čem musejí vědět, že nemůže splnit?

Když v Madridu došla na místo, kde obvykle se svým vozem parkovala, uvědomila si, jak je utahaná. Řídila skoro deset hodin v kuse, z Madridu do Almerie a zpátky. Přeje si jen padnout do postele a na chvíli zmizet ze světa. Aspoň na okamžik zastavit ten proud šílených myšlenek, protože už je to dlouho, co ztratila odstup a objektivitu a zchvátila ji spirála zhoubných představ prolezlých jistotou, že Zárate je ve skutečnosti mrtvý a že to jsou jenom jakési sadistické hrátky, ať už Manueliny, nebo někoho jiného z toho Klanu, kterému ona za nic na světě nemůže uniknout.

Vejde do bytu a všimne si, že tam někdo byl. Dveře na balkon jsou otevřené, uprostřed zimy by je tak určitě nenechala. Stánky vánočního trhu dole pod okny v tuto hodinu zejí prázdnotou. Zničehonic se dostaví pocit vysvobození: možná že tu ten, kdo k ní vnikl, ještě je a vzápětí ji střelí do hlavy.

V obývacím pokoji se rozsvítí televizní obrazovka a přes celou plochu se objeví fotografie Eleny, sedící ve své kanceláři na OAP. Fotografie je už několik let stará, je dokonce ještě z doby před případem s cikánskou nevěstou a Elena na ní má mnohem kratší vlasy než teď. Fotka pochází z interní bezpečnostní kamery. Elena popojde k obrazovce, chce si vrýt do paměti každou podrobnost snímku, třeba z nich pozná, proč se jen tak zčistajasna objevil právě teď na její televizi. Nemá čas, aby si uvědomila, kdy přesně byla fotka pořízena, jelikož tam zůstala sotva vteřinu a za ní následovaly desítky dalších fotografií a každá z nich na obrazovce setrvala stejně krátce. Hotová přehlídka toho, jak s ní, která je tam centrem pozornosti, šly roky na OAP. Je na nich Buendía, Mariajo, Orduño, Chesca i Reyes, hodně jich ukazuje i Zárateho a na některých je i Manuela v zasedačce.

Elena uchopí dálkový ovladač a snaží se ten přívál fotografií zastavit, ale dál se jich na ni řítí desítky, možná stovky, a tlačítka ovladače nereagují. Pak se na obrazovce začínají objevovat spisy o jednotlivých případech, nestíhá ani číst jejich názvy, a konečně ta lavina obrázků ustává a zastavuje se na poslední fotografii. Jediná fotka mimo kanceláře OAP. Zárate ležící na zemi, krev mu prýští z rány na břicho a slévá se do kaluže na asfaltovém povrchu. Je nahý. Oči má pootevřené, Elena však není s to rozeznat, zda je živý, či mrtvý.

A pak televizor zhasne. Elena hystericky mačká tlačítka přímo na televizi, obrazovka se znovu rozzáří, ale vysílá pouze teleshopping, v němž kdosi pje ódy na horkovzdušnou fritézu. Přepne na jiný kanál, ačkoliv je jí jasné, že přehlídku těch fotek už nenajde. Ani tu poslední se Záratem. Bezmocně udeří pěstí do monitoru a nakřápně ho. Na pozadí podsvíceném ledkami se objeví pavučina prasklin, která deformuje barvu obrazu. Projevy její frustrace neberou konce: popadne všechno, co leží na stole, a začne to rozmetávat po místnosti, zuřivostí celá bez sebe, ale víc než rozbíjet věci si přeje ublížit

sama sobě. Ani neví, jak si odřela klouby prstů, a tak si omyje krev vodou z kohoutku v kuchyni. Na kuchyňské lince stojí vedle dřezu láhev grappy Nonino. Otevře ji a začne ji lít na odřeniny namísto dezinfekce. Než si poprvé lokne.

Neví, kolik času mezitím uběhlo, jen upozoruje, že když dopíjí láhev, už se rozednívá. Mysl má otupělou. Alkohol přinejmenším posloužil k tomu, aby se jí myšlenky přestaly zarývat do mozku jako ostří nože. Pořád dokola si v duchu omíla-la vše, co věděla o hackerském útoku na intranet OAP, odkud všechny ty fotky museli vzít, neustále se přesvědčovala, že Zárate ještě žije, představovala si, jak leží na zemi, nahý a krvácející, a prosí ji o pomoc. A taky jí dochází, že pochopila vzkaz, který jí chtěli předat prostřednictvím té řady fotek z OAP.

„Seš ožralá.“

Elena se Renterovi ani nesnaží odporovat. Náměstek policejního prezidenta se ještě nestihl obléct, otevřel jí dveře jen v kostkovaném županu přehozeném přes pyžamo, s hrnkem v ruce. Kolik je hodin? Není si jistá. Bude asi tak osm, slunce ještě pořádně nevykooklo anebo možná sem k Renterovi domů ráno ani nesvítí.

„Pojď dál, mám tu kafe. To ti udělá dobře. Ještěže Luisa šla dneska k doktorovi na nějaký odběry, takže tu není. Aspoň neuvidí, jaká je z tebe troska. Copak jsi nepřestala chlastat?“

Následuje Rentera do pracovny. Ten nalije z termosky kávu do šálku a podá jí ho, Elena si všímá, že na tom Renterově je napsaná věta z prastarého televizního seriálu *Poldové z Hill Street*. Na ten seriál si už nejspíš dnes nikdo nevzpomene, ale známá okřídlená věta seržanta Esterhause, kterou každé ráno říkal policistům, než se vydali na obchůzku – *pozor tam venku* –, zdomácněla snad všude a dodnes ji používají na každém komisařství místo ranního pozdravu. Mladí policisté možná už ani nevědí, odkud se vzala. Proč teď myslí na takovou blbost?

„Předpokládám, že se děje něco naléhavýho. Když jsi přišla v tuhle hodinu a v takovém stavu.“

Jazyk se jí lepí na patro a promluvit ji stojí nesmírnou námahu. Rukama se opře o stůl, aby neztratila rovnováhu. Slzy jsou pryč, grappa jí pomohla najít potřebnou rozhodnost, že Zárateho za každou cenu zachrání.

„Chci rezignovat na svou pozici a chci, abys zavřel celý OAP.“

Rentero si usrkne kávy a s odpovědí si dává načas, jako by nad ní potřeboval dlouho přemýšlet.

„Tak zaprvé, tvou rezignaci přijímám. Je to pozice pod velkým tlakem a jasně se ukazuje, že ty nejseš schopna ho snášet. Ničí tě to a já už se na to nechci dál dívat. A to ti neříkám jen kvůli tomu, v jakém stavu jsi teď za mnou přišla, rozhodl jsem se už dřív, že tě odvolám, a zrovna dneska jsem tě o tom chtěl informovat.“

Eleně bleskne hlavou otázka: Proč se jí Rentero chtěl zbavit? Kdy mu začalo záležet na něčem jiném než na výsledcích? Na jejich emoce nikdy ohledy nebral, jeho falešná добрta maskovaná přátelstvím jim vždycky vadila, ale ví, že teď nemá cenu se tím zabývat.

„A to zadruhé taky. Zavřeš OAP.“

„Kdo seš, že si dovoluješ dělat takový rozhodnutí?“

„Já jsem OAP. Vybudovala jsem ho a udělala z něj to, co je. Beze mě to přestane dávat smysl.“

„Vidím, že sis pořádně přihnula, Eleno. Co si o sobě myslíš? Že seš nějaký božstvo? Měla bys vědět, že nikdo není nenahraditelný. Ani ty. Svět se kvůli tobě nezboří. Madrid vyhraje šampionát, politici budou dál krást prachy, kafe nepřestane bejt hořký a OAP nepřestane fungovat.“

„Nenuť mě, abych ti zničila život.“

„Běž domů a vyspi se, Eleno. Zejtra to všechno budeš vidět jinak.“

„Nikam nepůjdu!“

Jedním máchnutím smete všechno ze stolu: popelník, štosy papírů i lampu, která zůstane viset na šňůře a komíhá se nad podlahou. Rentero si znovu usrkne kávy, nenechá se zastrašit křikem ani hysterickým chováním.

„Už jsem vybral tvoji nástupkyni. Možná někdy nadejde den, kdy OAP nebude mít smysl, ale zatím ho potřebuju.“

„Nerozumíš tomu ani hovno, Rentero. Je potřeba ho zavřít. Založ novejši útvar pod jiným jménem. Gálvez a ty si můžete dělat, co se vám zlíbí.“

„Tak v tom máš pravdu. Můžu si dělat, co se mi zachce. A právě to teď zrovna dělám.“

Elena zoufale zachrčí. Místnost se s ní točí.

Z druhé strany prosklených dveří v paprscích vycházejícího slunce září jako drahokam park Retiro. Elena ztrácí kontrolu, pokud ji vůbec měla. Ráda by mluvila o telefonátu s Manuelou, o fotografii Zárateho, o vydírání, ale co když jediné slovo o těch věcech bude pro Ángela znamenat rozsudek smrti? Je ztracená v jakési temné hře, jejímž pravidlům nerozumí: Klan, Rentero, smrt Zárateova otce, případ Miramar, Manuela a ultimátum, které jí dala. Jak tohle všechno spolu může souviset? Jediné, co ze sebe vydoluje, je instinktivní touha, takřka živočišná: znovu obejmout Ángela, cítit jeho teplo a vůni, aby se jimi mohla nasytit.

Znovu se musí opřít o stůl. Rukou nahmatá skleněné těžítko s miniaturním domečkem uvnitř, padne jí do ruky jako dobře uhnětená sněhová koule. Kdo by nechtěl žít v takovém hezkém domečku, který je chráněn skleněnou kupolí proti veškerému okolnímu zlu?

„Udělej, co ti říkám, nebo dám všechno do novin.“ Ví, že tohle je zbraň, kterou jí obdařil ten vodopád fotek běžící na televizi u ní doma. „Řeknu jim, kolikrát jsme porušili zákon a že ty jsi o tom pokaždé věděl. Že jsi kryl Zárateho, když zabil vrahy Chesky. Že jsi zametl pod koberec výsledky Violetiny pitvy, ačkoliv jsi dobře věděl, že jsem to byla já, kdo ji

neozbrojenou zabil. A to bude tvůj konec, Rentero. Nevím, jestli tě za to zavřou, ale navždy se staneš vyvrhelem. Na svoje politický ambice i na pohodlný život, jakej vedeš, pak můžeš rovnou zapomenout.“

„Přeskočilo ti.“

Renterova poznámka jen víc roznítla její vztek. Cožpak mu je úplně jedno, jakou příšernou bolest teď prožívá? Elena stiskne skleněnou kouli ještě pevněji.

„Je mi jedno, co bude.“ Zabodne do něj krví podlité oči, zastřené grappou. „Prostě jen udělej, co ti říkám.“

Rentero se nakloní dopředu a podívá se na ni s náznakem šibalství.

„Si fakt myslíš, že takhle Záratego zachráníš?“

Elena hluboko v útrokách pocítí horkost a spalující žár se jí rozlévá po celém těle, až se jí rozum zatemní.

KAPITOLA 3

Kancelář Mariajo – kterou ona sama překřtila na jedovou chýši – je pro kohokoliv jiného než pro ni nepochopitelným místem: neuvěřitelná změt kabelů a nejrůznějších vzájemně propojených přístrojů, jejichž funkci zná toliko ona, vrchní hackerka celého oddělení, a okolo monitory, na nichž bez ustání běží linky zdrojových kódů... Mariajo nepobývá uvnitř, raději sedí ve společné části kanceláří s kolegy u některého ze sdílených počítačů. Když potom zase vleze do své jedové chýše a celé hodiny se v něčem štourá, je to proto, že se zahlubá do hledání něčeho, co je na první pohled nemožné najít, nebo programuje cosi, co se jednoho dne může hodit.

Buendía se zjeví ve dveřích a najde ji s brýlemi na špičce nosu, které jí tam sjedou vždycky, když se pekelně soustředí, připomíná mu spíš pološílenou vědkyni, co je schopna věnovat se projektování automatického škrabátka na záda i portálu do jiné dimenze s naprosto rovnocenným zápallem.

„Jak dlouho jsi nebyla doma?“

„Půjdu, až zjistím, jak je možný, že nám hackli intranet.“

„Stalo se ještě něco dalšího?“

„Ti, co se nabourali do intranetu OAP, neukradli jen spisy z případu děloh k pronájmu, s těma matkama. Zkopírovali i nahrávky výslechů a zašifrované soubory, který měly maximální ochranu. A nejhorší na tom všem je, že vůbec nevím, jak to udělali. Za dvacet let je to poprvé, co prolomili bariéru. Myslela jsem, že tady u nás je to nejchráněnější místo na světě, víc než Pentagon...“

„Nechceš si dát kafe?“

Zatímco čekají, než jim kávovar naplní povoskované keřímky, Buendía se svou kolegyni snaží trochu povzbudit, ačkoliv musí připustit, že to jde ztuha. Nepřipadá mu, že by se

Mariajo tolik znepokojovala kvůli materiálu, který jim ukradli, jako kvůli frustraci, že nad ní dokázali vyvrát: všechny ochranné valy, které vztyčila kolem OAP, se obrátily v prach.

„Připadalo ti někdy, že jsi v životě totálně selhal?“

„Tady je jasně vidět, že nemáš děti,“ pokusí se Buendía o žert. „Neměla bys požádat o pomoc ajťáky?“

„Takže ty si taky myslíš, že patřím do starýho železa a nedokážu to sama vyřešit?“

„To si nemyslí nikdo.“

„Ale já jo, já si to myslím. Nejlepší by bylo, kdybych už šla do důchodu, jako ty. Měla bych nechat některýho z těch kluků, co mají kroužek v nose, drdůlek a tetování jako z nějakýho divošskýho kmene, aby se o to začal starat. Celý dny jen dřou a nic, nevím, odkud nás hackli, ani to, jak stihli za tak krátkou dobu zkopírovat všechny naše soubory. Dostali se sem, ukradli si, co chtěli, a nenechali po sobě žádnou stopu.“

„Ale sama jsi říkala, že to nejdůležitější bylo zašifrovaný.“

„Buendío, vlezli do našeho systému a byla to pro ně hračka, jako kdyby otvírali dětskou pokladničku. Prolomili šifrování na jedno lusknutí prsty. Musím mluvit s Elenou.“

„Nevíš, kde je? Včera v noci mi volala a bylo to hodně divný. Bylo už po půlnoci a já se vyděsil, že se stalo něco hroznýho.“

„A stalo?“

„Nic, jen se ptala, jak se Manuela dostala k nám na OAP.“

„Proč jako?“

„No to bych taky rád věděl. A do toho si Manuela vzala volno a předevcírem odjela.“

„Tys jí dal volno? Měla jsem za to, že by tu s tebou měla bejt co nejdýl, aby se něco naučila, dokud neodejdeš do důchodu.“

„Volno jí dali na osobním, přes mě to vůbec nešlo.“

Mariajo mlaskne.

„Ta holka se mi nikdy nelíbila. A říkala jsem ti to hned. Tak ona si teď klidáňko jede na dovolenou... Kdo chce bejt

na OAP, musí mít práci na prvním místě, a ne si jen tak odjet na chalupu, kdy se mu zlíbí.“

„Takhle jsme to dělali my, ale nemyslíš si, že to bylo špatně? Unikl nám přitom jeden podstatnej detail – že se taky musí žít.“

Do místnosti vpadne Orduño, takže se oba odmlčí.

„Víte, kde je Elena?“

„Nemám ani potuchy. Neměly dnes jít s Reyes k soudu kvůli tomu jejímu působení v Oddílu? Myslel jsem, že půjdeš s nima.“

„Taky jsem si to myslel, ale včera mi Reyes řekla, aby mě ani nenapadlo přijít. To by mě teda zajímalo, co se s tou holkou děje. Vlastně vůbec, co se děje tady na OAP. Pamatujete si ještě na doby, kdy jsme spolu vycházeli a věnovali se případům na plný pecky? Já se snad nechám přeložit k dopravníkům. Jen si představte, jaký to bude krásnej život, řídit provoz na křižovatkách, rozdávat pokuty a nemuset obden nasazovat krk...“

„Na to se nehodíš...“

„Však uvidíme, jestli jo, nebo ne.“

Buendía udělá kávu i pro Orduña a Mariajo mezitím přemýšlí o tom, co jí kolega před chvílí řekl, než hovor přerušili: ve skutečnosti neuměli žít, všichni se věnovali práci na OAP naplno a úplně zapomněli na to, že opravdový život není tady mezi zdmi kanceláří v ulici Barquillo, ale venku. Už mnohokrát ji napadlo, že její opravdová rodina jsou vlastně kolegové z práce, ale není to ve skutečnosti jen z nouze čtnost, jelikož jinou rodinu nemá? Opravdu si to tak vybrala? Mimo kancelářské zdi je všechny svým způsobem obklopovala samota, jako by setrvávání na útvaru způsobilo, že se tvůj okolní svět ocitne v troskách.

Chesca, Orduño, Buendía... Ty všechny zasáhlo tohle podivné prokletí, které se nejvíc podepsalo na Záratem. Co jen zbylo z toho mladého policisty plného ideálů, který k nim

přišel v době vyšetřování případu Miguela Vistase? A stejně tak se ono prokletí podepsalo i na Eleně. Sice nesnáší sebelítost, ale v tomto případě je Mariajo přesvědčena, že o ni zas až tak moc nejde, že je to jen objektivní pohled na skutečnost. Hacknutí vnitřní sítě OAP znamenalo pořádný políček pro její sebedůvěru, která u ní jakýmsi podivuhodným během okolností dosud neutrpěla žádné šrámy. Odchod do důchodu, kterým tak často vyhrožovala Buendíovi, se tím pádem stává nejpříjemnější variantou. Jenže umí si někdo představit Mariajo někde v Benidormu mezi německými turisty? Co ji čeká za život, jestliže záře reflektorů OAP pohasne?

„Zdravím...“

Málem Reyes nepozná, má na sobě tmavě šedé proužkované šaty a vypadá v nich staromódně jako nějaká upjatá městská panička odkudsi z Katalánska. Reyes měla vždycky styl, a i když si na sebe vzala něco výstředního, pokaždé byla elegantní a měla šmrnc. Ale tyhle usedlé šaty k ní moc nejdu, vypadá v nich starší. Snad si myslela, že se to pro výpověď u soudu hodí.

„Tak jak to šlo?“ zeptá se Orduño s napětím v hlase.

„Jo, dobrý, šlo to... Projdu si záznamy včerejších urgentních volání, třeba tam najdu něco zajímavého.“

Nedá jim příležitost, aby se zeptali na cokoli dalšího, a všechny tři kolegy tam nechává stát s jejich kafem u kávovaru.

„Připadá vám to normální? Právě byla vypovídat u soudu a jediný, co nám řekne, je, že to šlo dobře...“

„No tak to asi šlo dobře,“ snaží se Buendía Orduña uklidnit.

„Bude mi to muset hezky vypovědět od a až do zet.“ Vyběhne za ní. Mariajo ví, že je to chyba, že by ji měl nechat nějaký čas o samotě, ale koneckonců Orduño je jenom chlap, takže by stejně neposlouchal, i kdyby mu to nakrásně chtěla říct.

Reyes za sebou uslyšela Orduňovy kroky, proto minula dveře do kanceláře a zaplula na toaletu. Nechce nic vysvětlovat, je to pro ni vyčerpávající. Potřebovala by si pár dní odpočinout, ale myslela si, že by to možná její kolegy ještě více znepokojilo a jen by je to přimělo k dalším otázkám, na něž nemá odpovědi a ani je nechce mít. Mrkne do zrcadla na tu holku, co je oblečená, jako by jí bylo čtyřicet. Tomuto obrazu chybí jen brýle, které by dokonaly bezchybný vzhled zapřklé sůvy.

Před časem jí její vlastní identita nezpůsobovala žádné problémy, ale teď už několik dní pořádně neví, kdo je, ani proč dělá to, co dělá. Toho, že šla na potrat, nelituje, těhotenství ani dítě nechtěla, ne snad proto, že neví, kdo je otcem, jestli Orduño, či Fabián, nýbrž proto, že si byla jistá, že ještě nenadešel ten pravý čas, aby se stala matkou. Nicméně ani tohle vědomé rozhodnutí nedokáže utišit její hluboký smutek. Žádná žena si nepřeje být postavena před podobnou volbu. Možná dozvuk toho smutku působí jako kocovina a ona se cítí čím dál víc opuštěná a bezradná, takže jí činí potíže i pohled na její vlastní odraz v zrcadle. A není si jistá ani tím, zda se nedopustila velké chyby u soudu.

„Ptali se tě na Oddíl?“

Orduño pronásleduje Reyes po chodbě, cíhal na ni u dveří na toaletu.

„Jasně že jo, Orduño. Když si tě zavolaj k soudu, abys vypovídal o Oddílu, tak se tě logicky budou ptát na Oddíl.“

„Řekla jsi jim o všech, o Gregorovi, o Nombelovi, o Richim, o Fabiánovi...?“

Kdyby byl Orduño důvtipnější, všiml by si, jak je zmínka o Fabiánovi jeho parťáče nepřijemná.

„Vypovídal jsi někdy u soudu? Jako první tě upozorní na to, že musíš všechno, co tam řekneš, držet v tajnosti.“

„Reyes, jsme přece parťáci...“

„A právě proto by ses mě na to neměl ptát.“

„Copak ty mi nevěříš? Do prdele, vím, že to byl hovadskej nápad, aby ses infiltrovala na komisařství ve Villaverde, a kéž by Cristo přežil a teď seděl v báni. Nedopadlo to nejlíp, tak, jak by se nám zamlouvalo, ale Reyes, nevidíš, že se ti snažím pomoci, abys to překonala?“

„Přesně tohle nechápeš. Nepotřebuju nic překonávat.“

Reyes postřehne, že Orduño už toho víc slyšet nemusí, v jejím postoji dokázal rozpoznat náznak chladné lhostejnosti, hrdost a odstup, co už mu několik dní dává najevo. Vzdálila se mu natolik, že ji nemůže dosáhnout, ztratil ji a teď už to vnímá, jako by to byl nezvratně daný fakt. V hlase mu nezaznívá výčitka ani sebemenší náznak nějakého obviňování, nýbrž poraženectví.

„Kreješ Fabiána?“

A potom už je Reyes sotva schopna pochopit to, co se od této chvíle začíná dít. Jako kdyby okolním světem otřáslo ničivé zemětřesení a zpochybnilo všechno, co pokládala za nezpochybnitelné. Buendía jim s křikem vpadne do hovo-ru, něco se stalo a musí se okamžitě jet. Vražda, to jediné se Reyes z patologova zmateného vysvětlování podařilo vytáhnout, nikdy ho neviděla tak mimo. Popadne kabát, ale srazí se s Mariajo, která ji zadrží, proč nechce, aby šla s nimi? Všimne si, že Orduño už je z kanceláří venku. Slyší sirény, ohlušující houkání sirén, ale není schopna rozlišit, jestli se rozezněly už v ulici Barquillo, nebo až potom, když hackerku odstrčila a utekla pryč. „Je to její rozhodnutí, nech ji,“ vzpomíná si, jak ještě slyšela Orduña. To se muselo stát až potom, co nastoupili do auta. „Lepší bude, když zůstane venku.“

Spatřila, jak se z korun stromů v parku Retiro vznesli ptáci. Zemětřesení pokračuje, asphalt se otřásá, otřásají se i zdi budovy, do níž už tolikrát vešla. Odkudsi se ozývá nářek, svou tetu Luisu nikdy neslyšela plakat. Přes cestu přebíhají policisté i technici v bílých kombinézách. Už nějakou chvíli vůbec neposlouchá, co do ní hučí Orduño kráčející jí po boku.

Nemůže si srovnat v hlavě, kolik času uběhlo od chvíle, kdy spolu mluvili na OAP, do současného okamžiku, kdy pokračuje práh do strýčkovy pracovny. Skrz prosklené dveře prosvítá kouřově chladné nebe. Kolem ní se míhají stíny policistů i kolegů z OAP. Předpokládá, že Orduño vydává první rozkazy, jak se bude postupovat, a Mariajo nejspíš volá Ele-ně Blancové. Na podlaze vedle pracovního stolu leží mrtvola jejího strýce Rentera. Na čele má hlubokou ránu, z níž prýš-tí krev a vpíjí se do koberce. Vedle ní leží rozbitá skleněná koule, která se svými stěnami klenula kolem idylické zimní krajinky. Malinkaté sněhové vločky miniaturního světa uza-vřeného uvnitř koule jsou zbarveny doruda. Reyes chce pla-kat stejně jako její teta, jejíž zoufalý a hysterický nárek slyší z vedlejší místnosti, ale bolest ji sežehává zevnitř a ona není s to proměnit ji v slzy.

KAPITOLA 4

Na rohu ulic Dos Hermanas a Embajadores se pozvracela. Nějaká stařenka, která nedaleko venčila psa, ji s opovržením sledovala a Elenu napadlo, že jí podá jeden z papírových pytlíků na psí výkaly, aby chodník uklidila. Nakonec ale šla dál, nejspíš byla na podobná extempore zvyklá. Elena se motá v podivné mlze, vlivem kombinace bezesných nocí, kdy oka nezamhouřila, a grappy je naprosto dezorientovaná, jako by se pohybovala ve snu.

„Je ti dobře, holka zlatá?“

Stará paní k ní nakonec přece jen přistoupí, i se svým malým pudlíkem. Ten je zcela oholen, jenom na hlavě a na špičce ocásku mu zbývají chomáčky chlupů. Až by se ho člověku zželelo.

„Mám ti zavolat sanitku?“

Elena si uvědomí, že paní ukazuje pravou rukou přímo na ni: její oblečení je celé od krve a ona sama také. Hlavou jí bleskne vzpomínka na záchvat zuřivosti, který ji popadl u ní doma, když v televizi viděla Zárateovu fotografii.

„To nic není. Vypadá to strašně, ale děkuju, není třeba... bydlím kousek odtud.“

Musí vynaložit velké úsilí, aby dokázala promluvit. Potácí se k ulici Dos Hermanas. Na zlomek sekundy si není schopna vybavit, co vůbec pohledává ve čtvrti Rastro, na mysl jí přijde jméno Capiho, což je strýc sester Macayových, který je kápem zdejších cikánů. Ale teď tu není kvůli němu, jak si nejasně vzpomíná, je tu kvůli Manuele Conteové. Z její personální karty u nich na oddělení zjistila, že bydlí právě v téhle ulici v domě číslo 20. „Je to takovej krcálek, šedesát metrů, ale nám to stačí,“ řekla jí jednou v práci, když si spolu dávaly kafe. Měla spolubydlící, zdravotní sestru, a Elenu napadlo,

zda s ní sdílí jen bydlení, nebo snad i něco jiného? *No, teď už je to stejně jedno*, řekne si v duchu a mačká různá tlačítka zvonků u vchodu, a když se konečně někdo ozve v domácím telefonu a zeptá se, kdo je, po odpovědi, že *listonoška*, zabzučí otvírání dveří, což jí umožní vejít do domu. Na schránkách najde Manuelino jméno a podle umístění odhaduje, že byt bude ve druhém patře vlevo. Jde nahoru po schodech a přidržuje se zábradlí. Bojuje s nevolností, zadržuje zvracení, ještě nedostala ven všechen alkohol, co do sebe nalila. Ani si nevšimne, že na dřevěných schodech zanechává stopu – tenký pramínek krve.

Zazvoní na zvonek a napadne ji, jak by bylo komické, kdyby jí Manuela otevřela v pyžamu, pozvala by ji na tousty a při nich by jí sdělila, že je Zárate mrtvý. Že ho hned zabili. A že to, o co ji požádala, byla jen sranda. Ale nikdo neotvírá. Má štěstí, že neztratila peněženku, netrvá to ani třicet vteřin a kreditní kartou si otvírá dveře. Možná na tom ještě není tak špatně. Možná že touha po pomstě funguje jako protijed na kocovinu a únavu.

„Si fakt myslíš, že takhle Zárateho zachráníš?“ zeptal se jí Rentero. Co se stalo potom? Co udělala? Co na tom teď sejde? Není tu, aby zachránila někoho jiného – a ani sebe. Je tu jen a jen proto, aby si s někým vyřídila účty.

Byt je malý, ale čistý a útulný: dva pokoje, koupelna, v kuchyni je na lince vytažená šunka a vedle ní připravený nůž, jen ukrojit, a obývací, v němž kraluje televizní obrazovka, na jeho velikost až moc dominantní. Dále police s knihami – skoro všechny o práci zdravotních sester –, zdá se, že Manuela není žádnou velkou čtenářkou. Pokoje se od sebe zas tak moc neliší a Elena zjišťuje, který z nich patří Manuele, jen podle korkové nástěnky s mnoha jejími fotkami, podobnými těm, co si mladí lidé obvykle pořizují: v Paříži před Eiffelovkou, na pláži – zřejmě to bude pláž La Concha –, další jsou s různými hrady v pozadí, pravděpodobně v rozličných vesničkách na

španělském venkově... Manuelina veselá tvářička plná života, s rozkošnými dolíčky, které jí vyskáčou pokaždé, když se směje, se Eleně na fotkách hnusí.

Počká si na ni.

Ale dává teď smysl čekat? Proč by se Manuela měla vrátit domů? Po tom telefonátu je tenhle byt určitě první v pořadí míst, kam rozhodně nepáchne.

Nepočíná si jako policistka, kterou stále ještě je. Chaoticky prohledává místnost, z poliček smete ozdůbky a vysype zásuvky na podlahu... V jedné z nich nachází luxusní spodní prádlo, kolekce erotických hraček, plastová pouta vyložená růžovým plyšem, gely, prezervativy a dilda všemožných velikostí. Uvědomí si, že vlastně ani nehledá nic konkrétního, a znovu ji zaplaví pocit bezmoci, který ji přiměje roztráskat v Manuelině pokoji všechno, co jde, se stejnou vervou, s níž by ráda zmlátila i ji samotnou.

Ruka ji bolí, když ztěžka dopadne na postel. Z poranění jí nepřestává téct krev, ani když si ruku otře prostěradlem. Prostěradlo tedy strhne a ránu si jím obalí. V hloubi duše ji těší pomyšlení na to, že krvácí. Pocítí lehké mravenčení.

„Si fakt myslíš, že takhle Záratego zachráníš?“ zeptal se jí Rentero.

„To nemůžeš vědět!“

„Ale můžu. Klan zajatce nebere.“

Kolik času uběhlo od chvíle, co odešla od Rentera? Nemá tušení. Ztratila paměť i soudnost přesně v okamžiku, kdy jí tohle komisař řekl, jedna facka stačila k tomu, aby se naprosto odpoutala od reality. Jediné, na co se doteď upínala, byla naděje, že Zárate může být ještě naživu, jen se někam zašil, nic víc. Byla hloupá a naivní, když si myslela, že by ho mohla zachránit. Teď je sama, úplně sama, a nemá proč žít a jít dál. Proč by se tedy měla chovat jako ta dřívější Elena, kterou bývala? Ta Elena, která milovala Záratego a přitom doufala, že po jeho boku může být ještě šťastná, už neexistuje.

Zbyl jen hněv a touha potrestat všechny, kteří jí tuto příležitost ukradli.

Tělavým pohledem na okamžik spočine na pootevřeném šuplíku psacího stolu, který převrhla. Mezi fakturami a kancelářskými potřebami zpozoruje malý harddisk. V Manuelině pokoji se žádný počítač nenachází, vrátí se tedy zpátky do obýváku. Připojí harddisk k televizi a na obrazovce se objeví rozvětvený strom adresářů seřazených podle data. Nejstarší byl vytvořen před dvěma lety. Všechno to jsou videa. Jedno si náhodně vybere a rozhodne se ho přehrát.

Ukáže se jí širokoúhlý záběr Manuelina pokoje s postelí uprostřed. Elena se hned vydá zpátky do pokoje, aby si ověřila svůj předpoklad: nahoře ve skříni, ukrytá za falešnou přihrádkou na oblečení, se skrývá kamera. Vůbec ji nepřekvapuje, že z televize uslyší vzdechy a sténání. Když se vrátí zpátky do obýváku, vidí na obrazovce Manuelu, která si to rozdává s nějakým chlápkem. Bude mu přibližně stejně jako jí, něco kolem třicítky. Zastaví video a vybere jiný soubor. Je podobný: Manuela ve všemožných sexuálních polohách, jednou dokonce se třemi různými muži najednou, avšak s žádným z nich dvakrát. Jsou tam i ženy, i když ne tak často. Dvojnásobně zvýší rychlost přehrávání a najde video s nejnovějším datem. Manuela se dvěma dívkami: jedna holka má vlasy ostříhané nakrátko a mírnou nadváhu, druhá je štíhlá jako bič a každíčký sval má dokonale vyrysovaný. Přes záda se jí táhne dlouhatánská jizva, musela být nejmíň na dvacet stehů. Přestože má tmavé afro, Elena poznává, že už ji viděla na předchozích nahrávkách, nejspíš používá i paruku.

Zaslechne zvuk zavíraných dveří. Se všemi smysly naprosto pohlcenými videi na chvíli přestala být ve střehu, a když se otočí směrem k chodbě, už je pozdě, ale jakmile ji uvidí, nemůže si pomoci a vyprskne smíchy: je to ta obtlouklá holka s krátkými vlasy z videa a zřejmě i Manuelina spolubydlící.

Když ji holka nachytá v obýváku, s videem se švédskou trojkou, co jí běží za zády, upustí na podlahu tašky s nákupem, které nese. Plechovky s pivem a několik pórků se jí rozkutálí u nohou.

„Co to...? Co tu chceš?“

Chudák zdravotní sestřička se z toho zakoktá, neschopna se rozhodnout, na co se dívat dřív: jestli na televizi, odkud slyší svoje vzdychání spolu s tím Manueliným a vzdechy té afro kudrnaté holky, nebo na Elenu, která si je vědoma toho, že její vzezření nevzbuzuje ani špetku důvěry. Má pozvracené boty, skvrny od krve na kalhotách a zakrvácenou ruku omotanou cárem prostěradla, které už se taky zbarvilo doruda. Holka se otočí na podpatku a pádí na chodbu.

„Vypadni z mýho bytu! Volám policii!“

Elena se za ní vrhne a pronásleduje ji s plným nasazením, dokud ji v kuchyni nedohoní. Bez okolků ji zezadu popadne a mocným štouchancem ji přirazí ke stěně. Z poličky spadne na zem několik skleniček s kořením. To stačí k tomu, aby se ošetřovatelka rozbředla.

„Neubližuj mi.“

„Kde je Manuela?“

„Už jsem ji neviděla dva nebo tři dny. Já se o ni nestarám, jen spolu bydlíme.“

„To jako fakt?“

Elena jí stiskne krk a znovu ji přimáčkne ke stěně.

„Nevěděla jsem... o tom videu... ale stalo se to jenom třikrát.“

„Je mi u řiti, kolikrát jsi šukala s Manuelou, já ji potřebuju najít. Když není tady, tak kam teda šla? Co všechno o ní víš?“

„Au... to bolí.“

Elena jí zaryje prsty do krku ještě hlouběji. Holka skoro nemůže mluvit.

„Nevím... Manuela je divná... Občas je hrozně fajn, ale jindy se chová odměřeně jako nějaký introvert. Nevím, s kým

se stýká kromě práce... je policajtko... Nevím, nic dalšího nevím...”

„Musela se stýkat ještě s někým, kdo není od policie! Ta druhá s tím afrem na hlavě, co je hned na několika videích, to je její holka?“

„To nevím...”

Kam až je schopna zajít? Ruku, kterou škrtí tu holku, skoro necítí, jako by jí ani nepatřila. A to, co se děje, ani nevnímá jako skutečné. Přesně tohle – cítit ten odstup – je nejlepší cesta k tomu, jak někomu ublížit. Povolí sevření, zdravotní sestra zalapá po vzduchu a zhluboka se nadechne. Na krku jí na kůži přetrvávají bělavé otisky Eleniných prstů jako stopa toho, co se právě událo.

„Jak se jmenuje ta holka s afrem? Nebo mi tu chceš namluvit, že sis to s ní rozdala, aniž bys věděla, jak se jmenuje? A chci její telefonní číslo!“

„Jmenuje se Kira. Nemám na ni telefon, ale bydlí v ulici Claudio Coello ve druhém patře, číslo nevím, ale hned vedle je lékárna... Jednou jsme šly k ní.“

„Opovaž se volat policii. A ani necekej o tom, že jsem tu byla. Nikomu, rozumíš? Jestli jo, tak se vrátím a buď si jistá, že to bys fakt nechtěla.“

Holka se celá klepe, tváře zbrázděné proudem slz a Elena dokáže pochopit hrůzu, kterou právě teď prožívá. Zaplaví ji nenadálý pocit viny, jako by konečně znovu nabyla soudnosti. Kým se to stala?

Ze zahloubání ji vytrhne známý hlas. Sice nerozumí všemu, co říká, ale ten hlas jí je povědomý. To je Zárate! Zbláznila se snad už dočista? „Ten pokoj není vůbec špatnej,“ slyší teď. Vyjde z kuchyně, a když znovu vejde do obývacího, vidí ho v televizi. Líbá Manuelu, zatímco ona ho svléká. A dál už žádná slova, jen oboustranné vzdechy. Manuela mu stáhla tričko, on jí strhl šaty a sundal podprsenku. Kouše ho do krku. Elena však necítí sebemenší osten žárlivosti, jen bezbřehý

smutek člověka, který na videu vidí někoho, kdo už nežije.
Dívat se na to, jak Manuela zatíná zuby Ángelovi do krku, je
jako sledovat hyenu, která žere mrtvolu.

KAPITOLA 5

Ulici Menéndez Pelayo v místě Renterova bydliště zatarasily policejní vozy a poklidný tok života ve čtvrti Retiro se převrátil vzhůru nohama. Někteří sousedé přišli blíž, aby zjistili, co se děje, ale mlčení policistů nikdo neprolomí. Nahoře v bytě technici zajišťují stopy. Reyes viděla, jak nějací muži v obleku odnášejí střepy skleněné koule v plastových sáčcích, do nichž se ukládají důkazy. Vůbec neví, co je to za chlápky, ani co tam dělají, možná přišli rovnou z Ministerstva vnitra. Nechává kolegy pracovat, vyjde ven z místnosti a uchýlí se na místo, které měl její strýček nejraději: do arkýřovitého výklenku s výhledem do parku, kde spolu tolikrát sedávali.

Jako první jí na mysl přijde vzpomínka na jedno odpoledne z dětství, kdy se jako malá holka s ostatními připravovala na vycházku na náměstí Cibeles, aby se podívali na průvod tří králů. Se strýčkem chodila ráda, protože měl vždy rezervována místa v první řadě, vedle primátora a ostatních významných osobností. Odtamtud se mohla nerušeně dívat na průvod, aniž by ji kdokoliv obtěžoval, hádal se s ní o bonbony nebo si před ní stoupl a překážel ve výhledu tak, že by neviděla Baltazara, svého nejoblíbenějšího. Toho dne byl strýček vážný a pravil, že to, co se jí chystá říct, je jenom jejich tajemství, jenom jich dvou, a že to nesmí nikomu prozradit. Přisvědčila a na důkaz spiklenectví si přitukli palci, což bylo jejich tajné znamení, že strýc a neter toho mezi sebou sdílejí víc než s ostatními členy rodiny.

„Říkali jste si o třech králich něco ve škole?“

„Jedna holka ze třídy tvrdí, že neexistují a že dárky místo nich zařizují rodiče.“

„A věříš jí?“

„Nevím...“

„Neposlouchej ji. Kamarádi ti budou občas lhát, ale je to proto, že nevěří v dobré a hezké věci. Ty jim věř a sama uvidíš, že ti letos přinesou ty nejkrásnější dárky. Co sis přála?“

„Kolo.“

„Tak to si myslím, že ti tu jedno nechají a bude závodní.“

Následujícího dne na ni u strýčka doma čekalo malé závodní kolo. Zabalené jako dárek, a dokonce převázané mašlí. Reyes napadlo, že spolužačka ze školy měla pravdu, ale jenom zčásti: Tři králové neexistují, ale rodiče jí dárek také nedali, byl to strýček, kterému přitom možná pomáhala teta Luisa.

Už ale není tak nevinná jako tehdy. Strýčka Rentera seděla z pomyslného piedestalu už v době, kdy se infiltrovala na komisařství ve Villaverde, mezi policajty Oddílu, vědouc, že se zapletl do poněkud znepokojivých záležitostí. Zatím si nemůže být jistá, ale je docela dost dobře možné, že ten nedotknutelný komisař Rentero měl blízko i k tomu, o čem mluvili v jedné nahrávce telefonního hovoru: ke Klanu.

Přesto však dál zůstával jejím milovaným strýčkem, trochu cholerickým chlápkem, kterého ostatní dokázali snadno vytočit, ale který byl dobrotivý, laskavý a zábavný, když spolu osaměli. Teď ji napadá, že za ním měla zajít, ťuknout si s ním palci a zeptat se ho: „Strejdo, máš něco společného s tím Klanem?“ Určitě by jí nelhal. Taky mu měla někdy říct, jak moc ho má ráda, jenže v jejich rodině si takové věci říkat neuměli.

„Právě jsem mluvil s tvou tetou.“ Orduño k ní přistoupí a pevně ji obejmě. Reyes se nebrání, potřebuje se schoulit, potřebuje nějaké útočiště. „To ona ho našla. Vyrázila časně zrána na odběr krve do zdravotního střediska. Pak šla na snídani s kamarádkami do restaurace VIPS na ulici O'Donnell a kolem jedenácté, když tam skončily...“

„Jak jí je?“

„To si asi umíš představit.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Klan*** .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.